

Arrest

nr. 281 175 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 22 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2021 dient de verzoekster, die de Nederlandse nationaliteit bezit, een aanvraag van een verklaring van inschrijving als EU-werknemer in (bijlage 19).

Op 3 februari 2022 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene legde geen arbeidscontract of werkgeversattest voor overeenkomstig zijn/haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art.50, §2, 1°). Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien hij/zij geen enkel bewijs ter staving van zijn/haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (art. 50, §2, 3°). Overeenkomstig artikel 51, § 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 11/03/2022 om alsnog de vereiste documenten over te maken, nl. een arbeidscontract of werkgeversattest. Indien betrokkene de inschrijving wenst als werkzoekende, dient alsnog een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld, te worden voorgelegd. (...)"

Deze beslissing wordt per aangetekende brief van 4 februari 2022 naar de verzoekster verzonden.

Op 22 juni 2022 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen inzake de betrokken aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 23 juni 2022 naar de verzoekster wordt verzonden.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 51 § 1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring tot inschrijving, die op 06/09/2021 werd ingediend door:

Naam: v. G. (...)

Voornaam: M. M. (...)

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: (...)/1998

Geboorteplaats: G. (...), Nederland

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

(...)/ verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: betrokkene legde geen arbeidscontract of werkgeversattest voor overeenkomstig zijn/haar aanvraag tot inschrijving als werknemer (art.50, §2, 1°). Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien hij/zij geen enkel bewijs ter staving van zijn/haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (art.50, §2, 3°). (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van inquisitoriale aard. Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State dient er bovendien op te worden gewezen dat de rechtsvordering voor de Raad niet is gericht tegen bepaalde personen of overheden die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als dusdanig. De Raad duidt dan ook ambtshalve, op zicht van de bestreden beslissing, die overheid als verwerende partij aan die het best geplaatst is om de wettigheid van de beslissing te verdedigen. Hij is hiertoe niet gebonden door de aanduiding van de verwerende partij in het inleidend verzoekschrift (cf. R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, nrs. 58-74).

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen. De verzoekster duidt in het inleidende verzoekschrift de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, aan als tegenpartij. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel niet de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen, die hierin inhoudelijk is tussengekomen of die in deze over enige bevoegdheid beschikte om

deze beslissing te nemen. Aangezien de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vreemd is aan het nemen van de *in casu* bestreden beslissing en niet blijkt dat deze overheid in het kader hiervan een voor vernietiging vatbare handeling heeft gesteld of een dermate grote rol in het beslissingsproces heeft gespeeld dat zij het onderzoek door de Raad in belangrijk mate kan vooruithelpen, wordt enkel de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester, aangeduid als verwerende partij.

2.2. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Krachtens artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet dient er een beslissing te worden genomen omtrent de erkenning van het verblijfsrecht van de burger van de Unie binnen de 6 maanden na de aanvraag voor de verklaring tot inschrijving.

Indien er binnen deze termijn van zes maanden geen beslissing wordt genomen, dient het verblijfsrecht van de burger van de Unie te worden erkend (BOUCKAERT, S., BAEYENS, P., VANDERSCHEUREN, N., Handboek Verblijfsrecht, Wolters Kluwer, 137).

De verzoekende partij heeft haar aanvraag voor een verklaring tot inschrijving gedaan op 6 september 2021, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. De beslissing van de verwerende partij dateert echter van 22 juni 2022. Er zit bijgevolg meer dan zes maanden tussen de datum van de aanvraag en de datum waarop de beslissing werd genomen, meer bepaald werd de bestreden beslissing genomen 9 maanden na de aanvraag voor de verklaring tot inschrijving.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de wettelijke termijn van 6 maanden, is deze dan ook nietig, en dient het verblijfsrecht van de verzoekende partij te worden erkend. Het eerste middel is gegrond.”

3.1.2. Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)”

Artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een document dat zijn inschrijving aantoonst opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)"

Uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat de verzoekster er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekster maakt niet hard dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als Unieburger.

In het arrest *Diallo t/Belgische Staat* van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17 stelde het Hof van Justitie dat nationale regelingen geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het Unierecht (punt 46) en dat de declaratoire aard van verblijfskaarten niet meer doet dan een reeds bestaand recht bevestigen (punt 49). Volgens het Hof verzet richtlijn 2004/38 zich tegen een regeling waarin het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag gelijkgesteld wordt met een goedkeuringsbesluit (punt 51). Het Hof oordeelt dat dergelijke regeling haaks staat op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover zij het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

In punt 56 van voornoemd arrest stelt het Hof van Justitie als volgt:

“Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Het Hof van Justitie oordeelde tevens in het arrest *X. tegen de Belgische Staat* van 20 november 2019, C-706/18, in punt 38 als volgt:

“Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

Hoewel deze arresten respectievelijk betrekking hebben op de aanvragen gezinshereniging van een derdelander met een Unieburger enerzijds dan wel met een derdelander anderzijds, meent de Raad dat de regel dat de nationale autoriteiten niet verplicht kunnen worden om ambtshalve een verblijfskaart af te geven wanneer de beslissingstermijn wordt overschreden zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven, naar analogie op de thans voorliggende zaak dient te worden toegepast.

Wegens de voorrang van het Unierecht (HvJ 15 juni 1964, nr. 6/64, *Costa/E.N.E.L.*) dient de nationale bepaling buiten toepassing te worden gelaten. De nationale regeling, *in casu* artikel 42, §1, van de

Vreemdelingenwet, moet buiten beschouwing worden gelaten in zoverre het de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een verklaring van inschrijving omdat de beslissingstermijn niet geëerbiedigd werd ondanks het feit dat de burger niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Van een schending van artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet is dan ook geen sprake.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“(1) Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij niet erkend kan worden omdat zij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, eerste lid, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij geen arbeidscontract heeft voorgelegd alsook geen bewijs heeft voorgelegd dat zij op zoek was naar werk.

De motivering schendt artikel 40, eerste lid, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- *Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*
- *Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen – onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
- *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
- *Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
- *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 40 Ter VW en juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij wordt op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

(2) In concreto

De bestreden beslissing schendt voormelde wettelijke bepalingen en beginselen op onmiskenbare wijze.

Vooreerst werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt, zoals vereist door artikel 42 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij heeft haar situatie duidelijk en te goeder trouw toegelicht aan de verwerende partij, doch heeft de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden.

De verwerende partij had er rekening mee kunnen houden dat verzoekster al een tewerkstelling had gevonden, en dit in de toekomst bijgevolg ook mogelijk was. Ook het feit dat de verzoekende partij met medische problemen kampt werd niet in overweging genomen.

Voorts schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat de verwerende partij de verzoekende partij nooit gevraagd heeft om haar aanvraag voor een verklaring tot inschrijving te staven met de nodige stukken zoals vereist door artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar ontslag meteen gemeld aan de verwerende partij, met de vraag welke impact dit zou hebben op haar aanvraag voor een verklaring tot inschrijving. De verwerende partij heeft haar toen gerustgesteld dat zij een nieuw arbeidscontract kon voorleggen wanneer zij over een nieuwe tewerkstelling zou beschikken. De verzoekster kreeg in de vele maanden na deze communicatie NOOIT enige opmerking over de onvolledigheid van de stukken. Er werd haar evenmin een brief gestuurd met het verzoek tot aanvulling of verduidelijking, laat staan actualisering. Zij werd ook nooit gehoord. Zij werd evenmin erop gewezen dat gelet op het feit dat zij een ziekteuitkering ontvangt, de verzoekende partij in feite over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een verblijfsrecht als burger van de Unie te bekomen. Dit alles wijst toch op een grove onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij.

Gelet op het voorgaande kan er alleszins geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd zoals vereist door het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De motivering van de bestreden beslissing is niets meer dan een standaardformulering, waarbij het duidelijk is dat er absoluut gekeken werd naar de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevond. Deze motivering laat absoluut niet toe de redenen te kennen die achter de bestreden beslissing zitten.

Het middel is gegrond."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar artikel 51, § 1, van het Vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie omdat zij geen arbeidscontract of werkgeversattest overeenkomstig haar aanvraag tot inschrijving als werknemer heeft ingediend en zij evenmin de inschrijving kan genieten als werkzoekende gezien zij geen enkel bewijs ter staving van haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt.

De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niets meer is dan een standaardformulering. In eerste instantie kan de verzoekster hierin niet worden bijgetreden; de motieven van de bestreden beslissing zijn immers wel degelijk op haar individuele situatie van toepassing. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

3.2.2.3. De verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt, zoals vereist door onder meer artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster laat echter na om op concrete wijze toe te lichten welke specifieke omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, ten onrechte niet in rekening werden genomen. Er kan hierbij ook worden verwezen naar wat hieronder wordt uiteengezet.

De verzoekster betoogt dat de verweerder er rekening mee had kunnen houden dat zij al een tewerkstelling had gevonden en dit in de toekomst bijgevolg ook mogelijk is.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende gezien hij/zij geen enkel bewijs ter staving van zijn/haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt.”

In se betwist de verzoekster niet dat zij geen enkel bewijs ter staving van haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt.

In zoverre de verzoekster meent dat uit het gegeven dat zij in het verleden reeds een arbeidscontract heeft gehad en dit dus impliceert dat zij in het verleden werk heeft gezocht, thans kan worden afgeleid dat zij werk zoekt, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekster dient op een actieve wijze aan te tonen dat zij werk zoekt. Zo bepaalt artikel 50, § 2, van het Vreemdelingenbesluit:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: (...);

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;"

In dit verband wordt er ook op gewezen dat de verzoekster per brief van 3 februari 2022, aan haar op 4 februari 2022 aangetekend verzonden, werd uitgenodigd om bijkomende stukken over te maken ten einde aan te tonen dat zij werk zoekt. In dit schrijven werd onder meer het volgende uiteengezet:

"Indien betrokkene de inschrijving wenst als werkzoekende, dient alsnog een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld, te worden voorgelegd."

Ondanks dat de verzoekster expliciet werd uitgenodigd om haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en sollicitatiebrieven voor te leggen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij geen enkel stavingstuk bijbracht inzake een eventuele inschrijving als werkzoekende. In deze omstandigheden toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde niet op goede gronden kon vaststellen dat zij *"geen enkel bewijs ter staving van zijn/haar hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt."*

De verzoekster stelt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing haar medische problemen in overweging had moeten nemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekster de verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gebracht van haar medische problemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Zoals hierboven weergegeven, blijkt uit de toepasselijke bepalingen dat de bewijslast ter zake bij de verzoekster zelf ligt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag. Zij diende dus zelf het nodige te doen om voldoende bewijskrachtige documenten voor te leggen. Aan de gemachtigde kan het zodoende niet worden verweten dat hij enkel de voorgelegde stukken heeft afgetoetst aan de door de wet bepaalde vereisten.

Thans voegt de verzoekster bij haar verzoekschrift wel een brief van het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds van 27 oktober 2021 waarin de berekening van de uitkering van het dagbedrag wordt toegelicht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster dit stuk ter beoordeling aan de verweerder heeft voorgelegd. Het kan de verweerder niet worden verweten die elementen, waarvan hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte werd gebracht, niet in rekening te hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt uit dit stuk nog niet met welke medische problematiek de verzoekster precies kampt.

De verzoekster is voorts weinig ernstig waar zij opwerpt dat haar nooit werd gevraagd om haar aanvraag voor een verklaring tot inschrijving te staven met de nodige stukken, zoals vereist door artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2021 diende de verzoekster immers een aanvraag van een verklaring van inschrijving in. Zij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19 waarop uitdrukkelijk en onder meer het volgende wordt vermeld:

"(...)

De betrokkene heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag voor een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van: Europese werknemer – Loontrekkende – Werknemer

(...)

Zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 6/12/2021 de volgende documenten over te leggen:

- geldig paspoort
- arbeidscontract of werkgeversattest bijlage 19bis
- (...).

Daarnaast werd de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier in een brief van 3 februari 2022, die aan haar aangetekend werd verzonden op 4 februari 2022, uitgenodigd om de volgende stukken voor te leggen:

“Overeenkomstig artikel 51, § 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 11/03/2022 om alsnog de vereiste documenten over te maken, nl. een arbeidscontract of werkgeversattest. Indien betrokkene de inschrijving wenst als werkzoekende, dient alsnog een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld, te worden voorgelegd.”

De verzoekster werd aldus tot tweemaal toe uitgenodigd om de vereiste stukken voor te leggen. Zij koos ervoor om naar aanleiding van de brief van 3 februari 2022 geen stukken aan de verweerder over te maken. De verzoekster kan gelet op de hoger aangehaalde brief van 3 februari 2022 niet worden gevolgd in haar betoog dat zij nooit enige opmerking kreeg over de onvolledigheid van haar stukken en haar nooit een brief werd gestuurd met het verzoek tot aanvulling of verduidelijking.

De verzoekster stelt tevens dat zij nooit werd gehoord. De verzoekster had evenwel de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving, dewelke zij met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Bij de aanvraag zelf kon de verzoekster alle gegevens overmaken teneinde aan te tonen dat zij werknemer is. Daarnaast werd de verzoekster, voorafgaand aan de bestreden beslissing, tevens uitgenodigd om verdere gegevens inzake een eventuele inschrijving als werkzoekende voor te leggen. De verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Verder betoogt de verzoekster dat zij nooit werd gewezen op het feit dat zij, gelet op haar ziekte-uitkering, over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een verblijfsrecht als burger van de Unie te bekomen.

De bewijslast rust evenwel op de aanvrager. Het komt de verzoekster toe, wanneer zij niet langer het verblijfsrecht als werknemer/werkzoekende beoogt, zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, doch wel een verblijfsrecht als beschikker van voldoende middelen van bestaan, zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, om hiertoe bij het bevoegde bestuur de geijkte aanvraag in te dienen en hieromtrent de nodige stukken aan de verweerder over te maken. Vermits de verzoekster niet zelf kenbaar heeft gemaakt dat zij de inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen vraagt, diende de verweerder hierover geen uitspraak te doen. Evenmin diende het bestuur de verzoekster op de hoogte te stellen van de mogelijkheid, voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Iedereen wordt immers geacht de wet te kennen.

3.2.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. Waar de verzoekster nog zijdelings een schending aanhaalt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, faalt het middel in rechte. De thans bestreden beslissing betreft immers niet het antwoord op een verblijfsaanvraag als familielid van een Belg.

3.2.3. Het tweede middel is derhalve ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE